BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 14 augusti 1998 *

I mål T-43/98 R,

Emesa Sugar (Free Zone) NV, bolag bildat enligt på Aruba gällande rätt, Oranjestad (Aruba), företrätt av advokaten Gerard van der Wal, Hoge Raad der Nederlanden, delgivningsadress: advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-rue, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiska rådgivarna Jürgen Huber och Guus Houttuin, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Thomas van Rijn, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: nederländska.

Konungariket Spanien, företrätt av advokaterna Rosario Silva de Lapuerta och Mónica López-Monis Gallego, abogados del Estado, avdelningen för diplomatiska tvister, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard E. Servais, Luxemburg,

och

Republiken Frankrike, företrädd av Claude Chavance, secrétaire des affaires étrangères, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenienter,

angående en ansökan om delvis uppskov med verkställigheten av rådets beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 329, s. 50),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Ön Aruba är en del av de utomeuropeiska länder och territorier (nedan kallade ULT) som ingått en associering med gemenskapen. Associeringen av ULT med gemenskapen regleras i den fjärde delen av EG-fördraget samt i rådets

beslut 91/482/EEG av den 25 juli 1991 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med EEG (EGT L 263, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3; nedan kallat ULT-beslutet), som antagits med stöd av artikel 136 andra stycket i fördraget.

2 I artikel 133.1 i fördraget föreskrivs att tullar vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i ULT fullständigt skall avvecklas, vilket skall ske i takt med att tullarna avvecklas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelserna i fördraget.

3 I den ursprungliga versionen föreskrevs följande i artikel 101.1 i ULT-beslutet:

"Varor med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan."

4 I artikel 102 i samma beslut föreskrevs följande:

"På import av produkter med ursprung i [ULT]-staterna skall gemenskapen inte tillämpa några kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan."

5 I artikel 108.1 första stycket i ULT-beslutet hänvisas till bilaga 2 (nedan kallat bilaga 2) för en definition av begreppet ursprungsprodukter och de metoder för administrativt samarbete som är relaterade till detta.

6 Enligt artikel 1 i bilaga 2 skall en vara anses ha sitt ursprung i ULT, gemenskapen eller afrikanska, karibiska eller Stillahavsstaterna (nedan kallade AVS-staterna) om den antingen har helt producerats eller i tillräcklig grad behandlats eller bearbetats där.

7 I artikel 6.2 i samma bilaga klargörs att när varor som helt framställs inom gemenskapen eller AVS-staterna bearbetas eller behandlas i ett ULT skall de anses som helt framställda i ULT. Enligt denna regel om "kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT" kan socker som har sitt ursprung i AVS-staterna och som har bearbetats eller behandlats i ULT således importeras fritt till gemenskapen utan tullar.

8 Enligt artikel 240.1 i ULT-beslutet skall detta gälla under en period av 10 år från den 1 mars 1990. I artikel 240.3 a och b föreskrivs emellertid att före utgången av de första fem åren skall rådet enhälligt på förslag från kommissionen utöver gemenskapens ekonomiska bistånd fastställa eventuella ändringar av ULT-beslutet enligt önskemål från ansvariga myndigheter i ULT för den andra femårsperioden eller ändringar som eventuellt föreslagits av kommissionen mot bakgrund av dess egen erfarenhet eller till följd av ändringar som är föremål för förhandling mellan gemenskapen och AVS-staterna.

9 I ett meddelande till rådet om revidering efter halva giltighetstiden av associeringen av ULT med Europeiska gemenskapen (dokument KOM(94) 538 slutlig av den 21 december 1994) föreslog kommissionen diverse justeringar av denna associering.

10 Den 16 februari 1996 presenterade kommissionen ett förslag till rådet om ett beslut om revidering efter halva giltighetstiden av ULT-beslutet (EGT C 139, s. 1). I sjätte och sjunde övervägandet i ingressen till detta förslag framhöll kommissionen att det fria tillträdet för alla produkter med ursprung i ULT och behållandet av regeln

om kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT hade lett till konstaterandet att det fanns risk för en intressekonflikt mellan syftena med två olika typer av gemenskapspolitik, nämligen utvecklingen av ULT och den gemensamma jordbrukspolitiken.

11 Eftersom rådet var angeläget om att minska denna risk för konflikt, antog det beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 329, s. 50; nedan kallat det omtvistade beslutet).

12 I sjunde övervägandet till detta beslut anges följande:

"Åtgärder som skapar en ram som gynnar regelbundna handelsflöden och som även är förenliga med den gemensamma jordbrukspolitiken bör vidtas för att förhindra nya störningar."

13 I detta syfte infördes genom det omtvistade beslutet artiklarna 108a och 108b, där kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT tillåts för ris och socker, upp till en bestämd årlig kvantitet.

14 I artikel 108b.1 och 108. b.2 i ULT-beslutet föreskrivs följande:

"1. ... den kumulation av ursprung mellan AVS och ULT som avses i artikel 6 i bilaga 2 [skall] tillåtas för en årlig kvantitet på 3 000 ton socker.

2. För tillämpningen av de regler om kumulation mellan AVS och ULT som avses i punkt 1 skall det anses tillräckligt för att produkterna skall räknas som produkter med ursprung i ULT att [sockret har malts till bitar eller har färgats]."

15 Genom det omtvistade beslutet har även artiklarna 101.1 och 102 i ULT-beslutet ändrats, som hädanefter har följande lydelse:

"Artikel 101

1. Produkter med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan importtull.

...

Artikel 102

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 108a och 108b skall gemenskapen inte tillämpa kvantitativa restriktioner på import av varor med ursprung i ULT eller åtgärder med motsvarande verkan."

Bakgrund och förfarandet

16 Sedan april månad år 1997 driver sökanden en sockerfabrik på ön Aruba, och exporterar socker till gemenskapen.

17 Eftersom socker inte produceras på Aruba, köper sökanden vitt socker från rörsockerraffinaderier som är etablerade i AVS-stater. Det socker som köpts transporteras till Aruba där det bearbetas och behandlas, varefter varan anses färdigställd. Dessa arbetsmoment består i att sockret renas, mals (så kallad "milling": sockret får det önskade måttet i enlighet med en detaljerad beskrivning från kunden) och förpackas. Enligt sökanden har fabriken en minimikapacitet på 34 000 ton socker per år vad gäller behandling.

18 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 mars 1998, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i fördraget väckt talan om delvis ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

19 Sökanden har även genom särskild ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 april 1998, med stöd av artikel 185 i fördraget begärt att förstainstansrätten skall förordna om uppskov med verkställigheten av artikel 1 punkterna 28, 30, 32 och 60 i det omtvistade beslutet till dess att förstainstansrätten avgjort sakfrågan, eller i andra hand, att lämpliga interimistiska åtgärder skall vidtas i enlighet med artikel 186 i fördraget.

20 Den 5 maj 1998 inkom rådet med skriftliga yttranden avseende ansökan om interimistiska åtgärder.

21 Genom ansökningar, som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 april, den 4 juni respektive den 12 juni 1998, har Konungariket Spanien, kommissionen och Republiken Frankrike begärt att få intervenera i detta förfarande till stöd för svarandens yrkanden. Genom beslut av den 12 maj, den 15 juni och den 16 juni 1998 biföll ordföranden vid förstainstansrätten dessa ansökningar om att få intervenera i det interimistiska förfarandet.

22 Genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 maj 1998, har Arubas regering, företrädd av advokaterna P. V. F. Bos och M. M. Slotboom, Rotterdam, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, Luxemburg, begärt att få intervenera i detta förfarande till stöd för sökandens yrkanden.

23 Denna ansökan har delgetts parterna i målet rörande huvudsaken i enlighet med artikel 116.1 i rättegångsreglerna.

24 Genom brev, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 maj 1998, förklarade sökanden att den inte motsatte sig ansökan i fråga. Rådet har inte inom utsatt tid inkommit med något yttrande avseende denna.

25 Genom telefax av den 27 maj 1998 har förstainstansrättens kansli erbjudit Arubas regering att närvara vid sammanträdet, utan att den dock tog ställning till interventionsansökan. En kopia av ansökan om interimistiskt förfarande samt rådets yttranden avseende denna har delgetts Arubas regering.

26 Parterna har utvecklat sin talan under det muntliga sammanträdet den 22 juni 1998.

Bedömning

Interventionsansökan

27 Aruba nämns uttryckligen i bilaga 4 till fördraget som ett ULT på vilket bestämmelserna i fjärde delen i fördraget skall tillämpas.

28 I det avseendet föreskrivs följande i artiklarna 132.1 och 133.1 i fördraget:

"Artikel 132

...

1. Medlemsstaterna skall i handeln med [ULT] tillämpa samma regler som de enligt detta fördrag tillämpar inbördes.

...

Artikel 133

1. Tullar vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i [ULT] skall fullständigt avvecklas, vilket skall ske i takt med att tullarna gradvis avvecklas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelserna i detta fördrag."

29 Det skall erinras om att i förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m. fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-2305, punkt 92), som för närvarande är föremål för överklagande vid domstolen (mål C-390/95 P), ansåg förstainstansrätten att det i artikel 131—135 i fördraget föreskrivna genomförandet av associeringen av ULT till gemenskapen är "en dynamisk process" där riktlinjerna för genomförandet skall fastställas genom ett beslut av rådet i enlighet med artikel 136 andra stycket i fördraget.

30 Förstainstansrätten underströk (punkt 93) att de genomförandebestämmelser som rådet således har fastställt skall bidra till att fördjupa associeringen av ULT i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen, dock utan att lägga hinder i vägen för införande av en gemensam politik på jordbruksområdet.

31 Slutligen tillade förstainstansrätten (punkt 94) att ULT-beslutet för första gången i princip gett jordbruksprodukter med ursprung i ULT fritt tillträde till gemenskapen.

32 I artikel 108b i ULT-beslutet, som infördes genom det omtvistade beslutet, föreskrivs dock en kvantitativ begränsning av import till gemenskapen av socker med ursprung i ULT-staterna, genom att den fastställer de årliga kvantiteter som regeln om kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT kan tillämpas på.

33 Med hänsyn till att Aruba, såsom ett ULT, kan dra fördel av de handelsregler som införts genom bestämmelserna i fjärde delen av fördraget samt genom ULT-beslutet, och att artiklarna 132 och 133 i fördraget har åsidosatts i det omtvistade beslutet enligt sökanden, skall Aruba anses ha ett intresse av utgången av denna tvist i den mening som avses i artikel 37 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, vilken är tillämplig på förstainstansrätten med stöd av artikel 46 i denna stadga.

34 Ansökan från Arubas regering att få intervenera i detta interimistiska förfarande till stöd för sökandens yrkanden skall således bifallas.

Ansökan om interimistiska åtgärder

35 Enligt artiklarna 185 och 186 i fördraget jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder.

36 I artikel 104.1 i rättegångsreglerna klargörs att en ansökan om uppskov med verkställighet endast kan prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten i fråga vid rätten. I artikel 104.2 föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (fumus boni juris). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av domstolens ordförande av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30).

37 I förevarande fall förefaller det vara lämpligt att först undersöka kravet på skyndsamhet.

Parternas argument

38 Sökanden har hävdat att uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet är nödvändigt för att undvika att den åsamkas allvarlig och irreparabel skada.

39 Den årliga kvantitet av socker som regeln om kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT är tillämplig på, som i det omtvistade beslutet fastställdes till 3 000 ton för hela sockerindustrin i ULT (se ovan punkt 14), motsvarar den månatliga mängd socker som bearbetas och behandlas vid sökandens fabrik. Det är således inte ens möjligt att säkerställa den ekonomiska lönsamheten för en enda sockerfabrik i ULT.

40 Tillämpningen av ULT-beslutet, i dess lydelse enligt det omtvistade beslutet, har redan medfört att sökanden har upphört med sin näringsverksamhet på Aruba och att fabriken har stängts. Detta är konsekvensen av den kvantitativa begränsning som infördes genom det omtvistade beslutet samt genom att arbetsmomentet "milling" uteslöts (se ovan punkt 17) från listan över de arbetsmoment för bearbetning eller behandling som ansågs tillräckliga för att socker från AVS-stater skall anses ha sitt ursprung i ULT.

41 Att sökanden upphörde med sin verksamhet medförde för övrigt att fabriken lades ned och att maskinerna blev "'lagda i malpåse' (maskinerna togs ur drift och ställdes undan)".

42 Genom att särskilt basera sig på beslut meddelade den 17 oktober 1997 (mål 97/1045) och den 19 december 1997 (mål 97/1657) av ordföranden vid Arrondissementsrechtbank's Gravenhage har sökanden hävdat att den för närvarande lider allvarlig och irreparabel skada till följd av det omtvistade beslutet. Sökanden har påpekat att det i dessa beslut har konstaterats att sökanden "hotas av allvarlig och fullständigt irreparabel skada".

43 Enligt sökanden är skadan allvarlig därför att det totala avbrottet i dennes näringsverksamhet kommer att medföra att de försäljningsavtal som slutits med kunderna avbryts, att dennes marknadsandel kommer att gå förlorad, att de leveransavtal som slutits med rörsockerproducenter på Trinidad och Tobago kommer att avbrytas, att investerarna kommer att tappa förtroendet för sökanden, att möjligheten att få kredit kommer att upphöra samt att det kommer att leda till uppsägningar. Följaktligen kan det förutses en avsevärd ekonomisk skada för sökanden och aktieägarna.

44 Sedan fabriken på Aruba öppnades i april månad år 1997 har ungefär 7 500 ton socker med ursprung i AVS-staterna behandlats av sökanden och exporterats till gemenskapen. Sedan den 1 december 1997 har dock det omtvistade beslutet medfört att denna export har omöjliggjorts och att sökandens omsättning har minskats till noll.

45 Karaktären hos de investeringar som har gjorts och det faktum att fabriken inte kan användas på ett tillfredsställande sätt, gör att sökanden inte kan invänta utgången i målet rörande huvudsaken. Sökanden har hävdat att, eftersom dess verksamhet har avbrutits, skulle indrivning av krediten för finansieringen med all sannolikhet leda till konkurs, om inte ansökan om interimistiskt förfarande bifalls.

46 Enligt sökanden är den skada som den åsamkas även irreparabel. För det första är det särskilt svårt för sökanden att uppskatta den verkliga skadan. För det andra skulle det skadestånd som sökanden skulle kunna erhålla knappast kunna medföra att den återfick den ställning som den innehade på marknaden år 1997 (domstolens beslut av den 12 juli 1990 i mål C-195/90 R, kommissionen mot Tyskland, REG 1990, s. I-3351).

47 Även om det i detta skede av förfarandet skulle visas att den skada som sökanden lidit endast var av rent ekonomisk karaktär, vilket enligt sökanden inte är fallet, finns inte skäl att av den anledningen avslå ansökan om interimistiska åtgärder.

48 Av rättspraxis framgår att rätten skall bedöma, med hänsyn till de särskilda omständigheter som föreligger i varje enskilt fall, om den berörda parten riskerar, om de begärda interimistiska åtgärderna inte beviljas, att åsamkas skador som inte längre kan kompenseras när målet avgörs slutligt.

49 Detta kriterium skall även granskas när den påstådda skadan endast är av ekonomisk karaktär (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 29 september 1993 i mål T-497/93 R II, Hogan mot domstolen, REG 1993, s. II-1005). Möjligheten att väcka en skadeståndstalan med stöd av artikel 215 i fördraget innebär inte att den påstådda skadan inte är allvarlig eller irreparabel (beslut av domstolens ordförande av den 21 augusti 1981 i mål 232/81 R, Agricola Commerciale Olio m. fl. mot kommissionen, REG 1981, s. 2193).

50 Sökanden har dragit slutsatsen att, eftersom den hotas av konkurs (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 26 oktober 1994 i förenade målen T-231/94 R, T-232/94 R och T-234/94 R, Transacciones Marítimas m. fl. mot kommissionen, REG 1994, s. II-885, punkt 42) eller åtminstone måste bära ovanligt höga ekonomiska kostnader i avvaktan på ett avgörande i målet rörande huvudsaken (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 25 augusti 1994 i mål T-156/94 R, Aristrain mot kommissionen, REG 1994, s. II-715, punkt 33), skall kriterierna avseende kravet på skyndsamhet anses vara uppfyllda i förevarande mål.

51 Rådet har gjort gällande att sökanden inte har styrkt att kravet på skyndsamhet är uppfyllt.

52 För det första anser rådet att den skada som åberopats endast är av rent ekonomisk karaktär. På grund av detta kan skadan inte anses vara irreparabel, eftersom den senare skulle kunna avhjälpas genom en ekonomisk ersättning.

53 För det andra anser rådet att sökanden inte har gett tillräckligt med uppgifter som stödjer påståendena avseende dennes ekonomiska situation för att förstainstansrätten skall kunna bifalla ansökan om uppskov med verkställigheten.

54 Slutligen anser rådet att sökanden inte har visat att det föreligger ett orsakssamband mellan det omtvistade beslutet och den skada som påstås vara allvarlig och irreparabel. I förevarande mål kan denna skada endast — eller åtminstone till stor del — tillskrivas de val som sökanden har gjort. Enligt rådet kände sökanden till, eller borde ha känt till, de eventuella följderna av dennes handlande (domstolens dom av den 29 september 1982 i mål 26/81, Oleifici Mediterranei mot EEG, REG 1982, s. 3057, och av den 5 oktober 1993 i förenade målen C-13/92, C-14/92, C-15/92 och C-16/92, Driessen en Zonen m. fl., REG 1993, s. I-4751).

Rättens bedömning

55 Det ankommer på förstainstansrätten att pröva om en eventuell ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten gör det möjligt att undanröja den situation som uppstått genom den omedelbara verkställighet av denna rättsakt och omvänt om uppskovet med verkställigheten av denna rättsakt kan hindra rättsaktens fulla verkan för det fall talan ogillas i sak (se i synnerhet beslut av domstolens ordförande av den 11 maj 1989 i förenade målen 76/89 R, 77/89 R och 91/89 R, Radio Telefis Eireann m. fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 1141, punkt 15).

56 Enligt fast rättspraxis skall frågan om en begäran om interimistiska åtgärder uppfyller kravet på skyndsamhet bedömas med hänsyn till behovet av ett interimistiskt beslut för att undvika att en allvarlig och irreparabel skada orsakas den part som har begärt den interimistiska åtgärden. Den part som begär uppskov med verkställigheten av ett beslut som ett klagomål avser skall bevisa att han inte kan invänta att förfarandet rörande huvudsaken avslutas utan att åsamkas en skada som skulle leda till allvarliga och irreparabla konsekvenser (se i synnerhet beslut av förstainstansrättens ordförande av den 12 maj 1995 i förenade målen T-79/95 R och T-80/95 R, SNCF och British Railways mot kommissionen, REG 1995, s. II-1433, punkt 36).

57 För att fastställa de krav på bevisning som uppställs i förevarande mål, skall det erinras om att genom artiklarna 108a och 108b infördes årliga tullkvoter för export av ris och socker till gemenskapen. Genom dessa ändrades ULT-beslutet, som före det omtvistade beslutet inte föreskrev någon begränsning för tillämpning av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT för dessa två produkter.

58 Det framgår uttryckligen av sjunde övervägandet till det omtvistade beslutet att rådet införde dessa nya artiklar i ULT-beslutet för att undvika risken för konflikt mellan två av fördragets olika syften, nämligen utvecklingen av ULT samt den gemensamma jordbrukspolitiken. Införandet genom ULT-beslutet av fritt tillträde för alla varor med ursprung i ULT och kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT hade medfört allvarliga störningar på gemenskapsmarknaden, vilket vid flera tillfällen hade lett till vidtagandet av skyddsåtgärder.

59 Som rådet och den franska regeringen gjorde gällande vid sammanträdet infördes tullkvoterna i fråga för att upprätthålla en import till gemenskapen av socker med ursprung i ULT inom de gränser som är förenliga med den jämvikt som råder på gemenskapsmarknaden för socker. Om kvantitativa gränser saknades skulle denna jämvikt kunna äventyras, vilket skulle skada gemenskapens producenter. Såsom kommissionen och den franska regeringen har hävdat, vilket sökanden inte har bestritt, skulle import av socker utöver dessa importgränser medföra att det bildades ett överskott på gemenskapsmarknaden. Jämvikten skulle i dessa fall endast kunna återställas genom en minskning av produktionskvoterna för gemenskapens producenter.

60 Det skall i detta fall även understrykas att i ett förfarande om interimistiska åtgärder kan inte rätten ersätta rådets bedömning av den lämpligaste skyddsåtgärden med sin egen, utom i uppenbart brådskande fall, utan att riskera att inkräkta på

rådets utrymme för skönsmässig bedömning, vad beträffar den lämpligaste åtgärden för att undvika störningar på gemenskapsmarknaderna för socker, alltmedan den skall beakta de krav som är förbundna med associeringen av ULT med gemenskapen (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 2 mars 1998 i mål T-310/97 R, Nederländska Antillernas regering mot rådet, REG 1998, s. II-455, punkt 64).

61 Av detta följer att sökandens ansökan således bara kan bifallas om de begärda åtgärderna obestridligen framstår som brådskande (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 21 mars 1997 i mål T-179/96 R, Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. II-425, punkt 22, och beslut i det ovannämnda målet Nederländska Antillernas regering mot rådet, punkt 65).

62 Vid första anblicken är så inte fallet i förevarande mål.

63 Det kan konstateras att den skada som sökanden påstår sig lida är av rent ekonomisk karaktär.

64 Enligt sökanden består skadan av tre delar.

65 För det första utgörs den av utebliven vinst som hör samman med att det infördes kvantitativa begränsningar för tillämpningen av regeln om kumulation av ursprung mellan AVS-staterna och ULT. För det andra medför det omtvistade beslutet en förlust i fråga om investeringar. Om förstainstansrätten skulle ogiltigförklara det omtvistade beslutet, skulle denna skada dock begränsas till amorteringskostnader för den period under vilken produktion och försäljning inte varit möjlig.

66 Sökanden har även åberopat "andra skador" som hör samman med att det omtvistade beslutet antogs. Det handlar bland annat om kostnader för hävning av eller uppskov med att uppfylla leveransavtal avseende socker som sökanden slutit med sin leverantör för tidsperioden 1997—2002, kostnader för att häva köpeavtal avseende socker som den slutit med sina kunder, kostnader för att häva finansieringsavtal samt driftskostnader för företaget under mellantiden, såsom hyra, kostnader för underhåll och löner, som uppgår till 11 415 ecu per månad.

67 Som svar på en fråga som ställdes av förstainstansrättens ordförande under det muntliga sammanträdet, bekräftade sökanden att de problem som hör samman med ett eventuellt återupptagande av sockerproduktionen endast är av praktisk natur.

68 Sökanden har dock gjort gällande att ett rättsligt problem skulle kunna kvarstå, nämligen rådets eventuella beslut att ändra de relevanta bestämmelserna när ULT-beslutet, vars giltighetstid löper ut senast den 1 mars 2000, skall revideras.

69 Eftersom det endast rör sig om ett antagande som är baserat på ovissa händelser i framtiden, kan denna omständighet inte motivera att interimistiska åtgärder beviljas redan nu.

70 Mot bakgrund av det ovan anförda skall det konstateras att den påstådda skadan i princip kan bestämmas till ett belopp och, i förekommande fall, senare ersättas om sökanden har framgång i målet rörande huvudsaken.

71 Det framgår emellertid av rättspraxis att en rent ekonomisk skada inte kan anses irreparabel, förutom i undantagsfall, eftersom den senare kan ersättas ekonomiskt (se i synnerhet beslut av domstolens ordförande av den 18 oktober 1991 i mål C-213/91 R, Abertal m. fl. mot kommissionen, REG 1991, s. I-5109, punkt 24).

72 Enligt fast rättspraxis kan det föreligga ett undantagsfall om det framstår som om den berörda parten skulle riskera att försättas i en situation som — om den begärda åtgärden inte vidtas — innebär att sökandens själva existens äventyras eller att dess marknadsandelar oåterkalleligt förändras (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 7 november 1995 i mål T-168/95 R, Eridania m. fl. mot rådet, REG 1995, s. II-2817, punkt 42).

73 Vad beträffar företagets överlevnad, har sökanden hävdat att tillämpningen av det omtvistade beslutet ledde till att verksamheten omedelbart upphörde och att företaget stängdes helt. Enligt sökanden har arbetstagarna redan lämnat fabriken och maskinerna har tagits ur drift och ställts undan ("lagts i malpåse"), medan leverans- och köpeavtalen tillfälligt har avbrutits.

74 Sökanden har hävdat att den riskerar att vara tvungen att inlämna en konkursansökan och om ansökan om interimistiska åtgärder avslås kan företaget försättas i konkurs inom några veckor från avslagsbeslutet.

75 Sökanden har emellertid inte ingett något bevis för detta påstående. Varken (de ursprungliga) handlingarna i målet eller de många handlingar som inlämnades knappt en vecka före sammanträdet — vilka för övrigt har lämnats utan beaktande med hänsyn till att det inte angavs något skäl för att de ingavs så sent — innehåller tillräckligt med uppgifter om sökandens förmögenhetsställning för att förstain-

stansrättens ordförande skall kunna uppskatta dennes ekonomiska ställning och bedöma huruvida det på allvar finns anledning att tro att sökanden inte skulle kunna överleva som företag till dess att förstainstansrätten avgör målet rörande huvudsaken, om inte interimistiska åtgärder beviljas.

76 Dessutom har sökanden underlåtit att ge uppgifter om företagets lönsamhet och, i synnerhet, att fastställa hur stor årlig kvantitet av socker som är absolut nödvändig för att säkerställa dess överlevnad till dess målet rörande huvudsaken har avgjorts. Uppgiften som gavs i dess handlingar, enligt vilken den måste kunna exportera 34 000 ton socker per år för att förbli lönsam, är endast ett påstående som inte har bevisats och det kan därför inte dras någon slutsats av detta.

77 Av detta följer att sökanden, som har bevisbördan, inte har visat att den hotas av konkurs.

78 Även om det skulle antas att sökanden skulle försättas i konkurs före det att förstainstansrätten avgör målet rörande huvudsaken skall det i förevarande fall i vilket fall som helst konstateras att tvångslikvidation av bolaget, och följaktligen tvångsförsäljning av dess tillgångar, endast kan medföra ytterligare skada av rent ekonomisk karaktär i förhållande till sökandens nuvarande situation, som senare kan ersättas.

79 Som sökanden själv har bekräftat, har tillämpningen av det omtvistade beslutet redan lett till att verksamheten tillfälligt har upphört och att företaget har stängts, vilket har medfört att arbetstagarna har permitterats (se ovan punkt 73). Under dessa omständigheter skulle en eventuell tvångslikvidation av sökanden inte medföra samma sociala och ekonomiska följder som om ett företag som fortfarande var aktivt på marknaden skulle stängas. För övrigt har beviljandet av interimistiska åtgärder till syfte att hindra denna typ av följder.

80 Med hänsyn till de mycket speciella omständigheter som föreligger i detta mål, anser förstainstansrättens ordförande, med beaktande av den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 71, att ansökan om uppskov med verkställighet inte ens är motiverad av konkurshotet, även om det skulle antas att det har bevisats att detta hot föreligger.

81 Vad beträffar den påstådda risken att det sker oåterkalleliga förändringar av dennes marknadsandel, är det tillräckligt att konstatera att sökanden inte har gett någon uppgift som gör det möjligt att anta att den, till följd av en eventuell dom om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, inte skulle vara i stånd att finna avsättningsmöjligheter i gemenskapen och återfå sin marknadsandel där.

82 Av det ovan anförda följer att sökanden inte har visat att den riskerar att åsamkas allvarlig och irreparabel skada.

83 Följaktligen är kravet på skyndsamhet inte uppfyllt i förevarande mål.

84 Ansökan om interimistiska åtgärder skall således avslås, och det är inte nödvändigt att granska övriga grunder och argument som har åberopats av sökanden för att motivera ansökan om uppskov med verkställigheten.

85 Slutligen skall även ansökan, som inte närmare har preciserats, om att övriga lämpliga åtgärder skall vidtas, avslås av de skäl som angetts ovan.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Arubas regering tillåts att intervenera till stöd för sökandens yrkanden i förevarande interimistiska förfarande.

2) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

3) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 14 augusti 1998

H. Jung — B. Vesterdorf

Justitiesekreterare — Ordförande